

Hassmann Péter: Néhány észrevétel a járvány kapcsán

Homeopátiás tanulmányaink során mindannyian szinte már unásig ismételtük, a tapasztalat mégis azt mutatja, hogy az első adandó alkalommal hajlamosak vagyunk elfelejteni:

Nem a **betegség neve** számít, hanem a **beteg tünetei!**

Óriási szerencsénk van, hogy a homeopátiával találkoztunk, mert így nem kell abba a hibába esnünk, hogy különböző elméletek mellett vagy ellen sorakoztatunk fel érveket, tanulmányokat és ellentanulmányokat. Nem kell állást foglalnunk abban a kérdésben, hogy a vírus létezik-e vagy sem, természetes-e vagy mesterséges, szándékosan „eresztették”-e rá az emberiségre vagy sem, a meghozott intézkedések elégségesek vagy túlzóak-e stb.

Egy dologgal kell csak foglalkozni: a segítséget kérő embertársunk konkrét, meglévő, számunkra érzékelhető tüneteivel! Itt nincs elmélet, hanem tények vannak. Van véres köpet vagy nincs. Van rosszabbodás háton fekvé vagy nincs. Van néhány napig tartó majd elmúló, majd újból visszatérő láz vagy nincs. Mert csak ezek a tények fognak elvezetni az adott emberen segíteni tudó szer kiválasztásához. Az mit sem ér, hogy mit gondolunk amúgy a vírus eredetéről vagy létezéséről. A homeopátia segíthet két lábbal a földön maradni, a valóságban, a tények és az emberek világában. Csak így lehet valóban segítséget nyújtani.

Egy másik fontos tanulság, amit levonhatunk az eddig megjelent elemzésekből a következő: „megelőzőként” vagy a legenyhébb tünetek megjelenésekor nagyon sok szerrel lehet segíteni, hogy a betegség ne hatalmasodjon el. Úgy tűnik, kezdetben még nincs szükség a nagyon specifikus szerekre, hanem támaszkodhatunk arra, ami kéznél van. És több homeopata tapasztalata igazolja, hogy – látszólag ellentmondva a homeopátia individuális gyógymód jellegének – a nagyon általános problémákra alkalmazható, „nagy szerek” valóban segítenek elkerülni a súlyosabb állapotokat. Ilyenkor elég lehet, ha a kiválasztott szer csak egy „kicsit hasonló”.

Azt is több kiváló homeopata tapasztalata támasztja alá, hogy a súlyos esetek kezelése már sokkal nagyobb hozzáértést, felkészültséget igényel. És úgy tűnik, akkor már nem elég a „kicsit hasonló szer”, akkor már a „leghasonlóbb” kell.

Olyan ez, mint amikor egy széles úton autózva sokféleképpen maradhatunk az úton. Lassan is, gyorsan is, egyenesen haladva vagy akár cikkcakkban is. Ha észrevesszük, hogy gyorsan megyünk és letérőben vagyunk az útról, akkor is még számos eszközünk van elhárítani a bajt. Lassíthatunk motorfékkel, fékezhetünk kicsit vagy közepesen, kormányozhatunk kicsit vagy nagyobbat, félreállhatunk stb. De ahogy egyre jobban kicsúszunk az útról, egyre kevesebb eredményes stratégiánk marad és egyre gyakorlottabbak kell lennünk ahhoz hogy az úton maradjunk. Aztán ha már lementünk az útról, tovább szűkülnek a lehetőségeink...

Hahnemann is azért lehetett eredményes egyetlen szerrel a skarlátjárvány idején, mert még „időben volt” és sikerült egy viszonylag hasonló szert találnia. A kialakult betegséggel szemben már nem lett volna elég csak a Belladonnát használnia.

A magam részéről nagyon hálás vagyok azért, hogy találkozhattam ezzel a páratlan gyógymóddal, ami nem csak számos esetben igazolta számomra, hogy működik, de ebben a nehéz világhelyzetben is töretlen bizalommal lehetek iránta. És ez a bizalom már önmagában is gyógyír, eleven gyógyító erő.

Ismét „világít” kétféle szemlélet ellentéte: a hagyományos gyógyítás jelenleg nem ismer ellenszert a járványra, egyetlen „fegyverének” a jövőben kifejlesztendő oltást tekintik, amitől a betegség elkerülését – végső soron a megszűnését, a világból való eltüntetését – várják. A kép egy háborút ábrázol, amelyben meg kell semmisíteni az ellenséget.

Eközben a homeopátiának a várhatóan bekövetkező számos állapotra való ismert, bevált szerepei vannak – már most. Ezek pedig nem fegyverek, hanem valójában szelíd, baráti figyelmeztetések, terelő mozdulatok – a természetben elrejtett, a természetbe „belevarázsoltt” bölcsesség üzenetei – amelyek segíthetik az embert, hogy ha a betegség elkerülhetetlen számára, akkor abból megerősödve találhasson vissza a saját útjára. A képen egy ember, aki nehézségeiből tanulva, a világgal együttműködve, *önmagát átalakítva* fejlődik és válik jobbá, többé, mint aki tegnap volt.